

مبارزه بین المللی برای ممنوعیت مین

بینش و انگیزه

مین‌های زمینی مرگبار ترین میراث جنگ هستند. پس از پایان جنگ، مین‌های زمینی تا حدود ۵۰ سال در زمین فعال بوده و تهدیدی دایمی برای غیر نظامیان هستند. احتمال کشته شدن یا مجروح شدن غیر نظامیان توسط مین‌های زمینی حداقل ده برابر کشته شدن جنگجویان توسط آن‌ها در طی جنگ است.^[1] در هر بیست دقیقه یک نفر توسط یک مین زمینی کشته می‌شود یا عضوی از بدنش را از دست می‌دهد. کودکان که به احتمال بیشتر اشیای غریب را بر می‌دارند و به احتمال کمتر به علایم هشدار دهنده توجه می‌کنند بیش از همه از این مین‌ها آسیب می‌بینند.^[2] سازمان مبارزه بین المللی برای ممنوعیت مین‌های زمینی، برای پایان دادن به این مشکل مبارزه می‌کند.

اهداف و مقاصد

سازمان مبارزه بین المللی برای ممنوعیت مین‌های زمینی در سال ۱۹۹۲ جهت توقف تولید، فروش و ذخیره سازی مین‌های زمینی ضد نفر و از میان بردن بی خطر مین‌های زمینی جنگ‌های گذشته تاسیس شد.^[3] اعضای این سازمان بر این باور بودند که این هدف با منع بین المللی مین‌های ضد نفر قابل تحقق است. سازمان مبارزه بین المللی برای ممنوعیت مین‌های زمینی برای رسیدن به این هدف حمایت سازمان‌های غیر دولتی را به دست آورده و بر دولت‌ها فشار آورد تا از این امر حمایت کنند. یکی از اولین تلاش‌های آنان سازمان دادن به مجموعه‌ای از ملاقات‌ها با سازمان‌های غیر دولتی اروپایی جهت افزایش آگاهی و هماهنگ کردن مبارزه علیه استفاده از مین‌های زمینی بود. پیش از پایان سال ۱۹۹۲، پارلمان اروپا قطعنامه‌ای در جهت تعلیق پنج ساله تجارت مین‌های زمینی ضد نفر به تصویب رساند.^[4] به واسطه کار سازمان مبارزه بین المللی برای ممنوعیت مین‌های زمینی جهت کسب حمایت از سازمان‌های غیر دولتی و دولت‌ها، پیمان منع مین در سال ۱۹۹۷ توسط ۱۲۲ کشور امضا شد، یعنی درست شش سال پس از آغاز این مبارزه.^[5]

کار سازمان مبارزه بین المللی برای ممنوعیت مین‌های زمینی با امضای پیمان ضد مین به پایان نرسید. این سازمان جهت افزایش آگاهی در مورد خطرات مین‌های زمینی به کار خود ادامه داده و به نحو خستگی ناپذیر برای قانع ساختن کشورهای دیگر برای پیوستن به پیمان تلاش می‌کند. تعداد امضا کنندگان امروز به ۱۵۶ کشور رسیده است. این بدین معناست که ۳۹ کشور به پیمان نپیوسته‌اند از جمله کشورهای مهم تولید کننده مین مثل ایالات متحده، چین، روسیه، هند،

پاکستان و ایران.^[6] سازمان مبارزه بین المللی برای ممنوعیت مین‌های زمینی فعالیت‌های مرتبط با مین را در کشورهایی که پیمان را به امضا رسانده‌اند زیر نظر دارد تا اطمینان حاصل کند آن‌ها به تعهدشان پای بند هستند؛ فعالیت‌های سازمان مبارزه بین المللی برای ممنوعیت مین‌های زمینی شامل است بر پاک کردن مین‌هایی که قبلاً کار گذاشته شده‌اند و ارائه کمک انسان دوستانه به قربانیان مین‌های زمینی.^[7] سازمان مبارزه بین المللی برای ممنوعیت مین‌های زمینی اکنون بخشی از "ائتلاف مهمات خوشه‌ای" است. این گروه در پی اعمال ممنوعیت بین المللی مهمات خوشه‌ای و آگاهی رسانی در مورد تأثیرات انسانی آن است. مهمات خوشه‌ای هم برای غیر نظامیان و هم برای سربازان در مناطق جنگی خطرناک است.^[8]

رهبری

علی رغم هدف بلند پروازانه سازمان مبارزه بین المللی برای ممنوعیت مین‌های زمینی و موفقیت جالب توجه آن، جودی ویلیامز که این سازمان را بنیان نهاد، آغاز کار این نهاد را چندان بلند پروازانه نمی‌داند. او به بوستون گلوب می‌گوید: "وقتی که آغاز کردیم تنها سه نفر بودیم که در یک اتاق گرد هم می‌نشستیم. ما به دنبال ناکجا آباد بودیم. هیچ یک از ما فکر نمی‌کرد که ما هرگز بتوانیم مین‌های زمینی را منع کنیم. من هرگز فکر نمی‌کردم که این امر در شش سال محقق شود."^[9] رهبری، شور و حال و تعهد ویلیامز برای موفقیت سازمان مبارزه بین المللی برای ممنوعیت مین‌های زمینی اهمیت حیاتی داشت.

ویلیامز نخست به عنوان یک معلم انگلیسی برای غیر انگلیسی زبانان آموزش دیده بود. به هنگام کار در یک موسسه در واشینگتن دی سی در سال ۱۹۸۱ اعلامیه‌ای در مورد نقض حقوق بشر در السالوادور به او داده شد.^[10] این اعلامیه علاقه وی را به فعالیت در سطح جهانی برانگیخت. ویلیامز کار در این زمینه را با فعالیت در کمپین حقوق بشر در آمریکای مرکزی آغاز کرد تا کیفیت زندگی ساکنان این منطقه را بهبود بخشد. او پس از تثبیت خود در درون جامعه حقوق بشر، توسط بابی مولر، رئیس بنیاد جنگ دیدگان ویتنام در آمریکا دعوت شد تا یک مبارزه بین المللی را علیه مین‌های زمینی ضد نفر هدایت کند.^[11] او سپس در سال ۱۹۹۲ سازمان مبارزه بین المللی برای ممنوعیت مین‌های زمینی را بنیان نهاد. وی هجده سال در این سازمان مشغول به کار بوده و جایزه صلح نوبل را در سال ۱۹۹۷ از آن خود کرده است.

ویلیامز موفقیت خود به عنوان یک رهبر را به توانایی‌اش در واگذاری مسئولیت از طریق یک ساختار مدیریتی غیر متمرکز نسبت می‌دهد. او بر این باور است که ساختار "شل بافت" سازمان‌های غیر دولتی مستقل، که در قالب سازمان مبارزه بین المللی برای ممنوعیت مین‌های زمینی بدون یک دفتر مرکزی مشغول به کار بودند، به این سازمان‌ها امکان داد که مسئولیت مبارزات خود را بر عهده گیرند. در عین حال، سازمان بزرگ‌تر - مبارزه بین المللی برای ممنوعیت مین‌های زمینی - را قادر ساخت تا یک جنبش جهانی را با تأثیر بیشتر بر موسسات دولتی در سراسر جهان به پیش برد.^[12]

شجاعت و عزم ویلیامز در موفقیت سازمان مبارزه بین المللی برای ممنوعیت مین‌های زمینی نقشی حیاتی داشت. او بدون این شخصیت قوی نمی‌توانست برنامه کمر شکنی را که شامل ملاقات با تعداد بی شماری از سران دولت‌ها می‌شد تاب

بیاورد، رهبرانی که برخی حامی و برخی مخالف سرسخت پیمان منع مین بودند. سوزانا سیرکین، معاون موسسه پزشکان برای حقوق بشر در مورد ویلیامز می گوید: "او هرگز از ایستادن در برابر یک ژنرال یا رهبر جهانی ابا نداشت، با این اعتقاد که در این موضوع حق با وی است و هر آنچه را که لازم بود انجام شود به آن ها می گفت." [13]

فضای مدنی

فضای مدنی آزاد اندیشانه می تواند زمینه ظهور جنبش های تلاشگرانه ای را فراهم کند که مزایای زیادی دارد. از این رو چندان شگفت انگیز نیست که سازمان مبارزه بین المللی برای ممنوعیت مین های زمینی تلاش های اولیه اش را بر کشورهای در حال توسعه با جوامع باز متمرکز کرد. به عنوان نمونه، یکی از اقدامات اولیه ویلیامز اصرار بر پارلمان استرالیا بود تا اقدامات مرتبط با پاک کردن مین های زمینی در کامبوج را حمایت کند. [14] در عین حال، آزادی در یک کشور، تلاش موفقیت آمیز را تضمین نمی کند؛ ایالات متحده به عنوان کشوری توسعه یافته و باز، نشان داده که یکی از مقاوم ترین دولت ها در خود داری از امضای پیمان منع مین بوده است. ایالات متحده به جای پیوستن به این پیمان در سال ۱۹۹۷ از دیگر کشورها خواست که "کنوانسیون سلاح های متعارف" را حمایت کنند. این پیمان محدودیت های کمتری را اعمال می کند با این استدلال که استفاده از مین های زمینی برای حفاظت از پرسنل نظامی ایالات متحده ضرورت دارد. [15] در نوامبر ۲۰۰۹ دولت اواما اعلام کرد که استفاده از مین های زمینی را مجاز می داند، اما پس از محکومیت شدید این تصمیم توسط سازمان های غیر دولتی مثل سازمان مبارزه بین المللی برای ممنوعیت مین های زمینی، اواما به طور ضمنی وعده داد سیاست خود در مورد مین های زمینی را مورد تجدید نظر قرار دهد. با این حال، سازمان مبارزه بین المللی برای ممنوعیت مین های زمینی تنها با "خوش بینی احتیاط آمیزی" به این موضوع می نگرد. [16]

پیام و مخاطب

**خیلی روح بخش است کارهایی
که انجام می دهی، وقتی که هدف را
مشخص کرده ای و همه نیرویت را در
آن صرف می کنی.
-جوادی ویلیامز-**

سازمان مبارزه بین المللی برای ممنوعیت مین های زمینی برای رسیدن به یک پیمان بین المللی منع استفاده از مین های زمینی ضد نفر باید بسیاری از کشورها را قانع می ساخت که از چنین پیمانی حمایت کنند. اعضای اولیه سازمان مبارزه بین المللی برای ممنوعیت مین های زمینی بسیار اندک بودند، اما می دانستند که جامعه بزرگ و متنوع فعالان و تلاشگران می تواند به هدف منع بین المللی مین های زمینی دست یابد. سازمان مبارزه بین المللی برای ممنوعیت مین های زمینی علاوه بر گفتگوی مستقیم با دولت ها با سازمان های غیر دولتی که علایق مشترکی داشتند، ارتباط برقرار کرد و ائتلاف آن ها را به حد ۱۳۰۰ سازمان در ۹۵ کشور گسترش داد. [17] این سازمان های غیر دولتی نیز به نوبه خود آگاهی در مورد مین های زمینی را در کشورهای خود افزایش دادند و بر دولت هایشان فشار وارد آوردند تا از حذف کامل مین از صحنه زمین حمایت کنند.

فعالیت های فراگستر

ویلیامز معتقد است راهبردهای "ارتباطات درون سازمانی" تاثیر قابل ملاحظه ای بر موفقیت سازمان داشته است. به بیان وی این سازمان در مراحل اولیه خود "چیزی بیش از تعداد انگشت شماری از سازمان های غیر دولتی پراکنده" با علائق

متفرق نبود. ویلیامز بر این باور بود که اعضا باید به طور فعال در مبارزه علیه مین‌های زمینی درگیر شوند تا جنبش شتاب کافی پیدا کند.^[18] بدین دلیل، سازمان مبارزه بین‌المللی برای ممنوعیت مین‌های زمینی تحلیل‌های روزآمد خود را برای اعضای کمپین می‌فرستاد و آن‌ها را در تمامی مراحل راهبردی و پیشرفت کمپین قرار می‌داد.

این سازمان همچنین، به جای شیوه سنتی تماس با حامیان بالقوه از طریق نامه نگاری، بر تماس‌های تلفنی، نامبر و گاه پیام‌های الکترونیکی بیشتر تکیه می‌کرد. گردانندگان این سازمان دریافتند که نامه نمی‌تواند حس اضطرار را بر انگیزاند در حالی که نادیده گرفتن نامبر که در آن زمان یک فن آوری نو و جالب بود دشوار می‌نمود.^[19] سازمان مبارزه بین‌المللی برای ممنوعیت مین‌های زمینی همچنین تلاش کرد با هدف ارتقای روابط شخصی با رهبران جهانی ملاقات‌های رو در رو ترتیب دهد. ویلیامز برای موفقیت پیمان منع مین، نقش کلیدی برای ارتباطات شخصی میان سازمان مبارزه بین‌المللی برای ممنوعیت مین‌های زمینی و دولت‌ها قائل بود.^[20]

سیر پیشرفت کار سازمان مبارزه بین‌المللی برای ممنوعیت مین‌های زمینی نمایانگر این نکته است که یک جنبش تلاشگر با استواری، راهبرد دقیق و هم‌پیمانان راهبردی می‌تواند به امور بزرگ دست یابد. ویلیامز در سال ۱۹۹۷ به کریستن ساینس مانی‌تور گفت: "من فکر می‌کنم که شما باید به برحق بودن خودتان باور داشته باشید. شما می‌گویید این چیزی است که ما می‌خواهیم بدان برسیم و این هم روشی است که در پیش می‌گیریم. و اگر مردم از این کار ناراحت شدند باید سرسخت بود."^[21]

خبرها و مقاله ها

[Baldauf, Scott. "Nobel Laureate's Long Trip from Vermont Farm to Fame." Christian Science Monitor. 14 Oct. 1997.](#)
["Chronology." International Campaign to Ban Landmines. May 2004.](#)
[Goldberg, Carey. "Peace Prize Goes to Land-Mine Opponents." The New York Times. 11 Oct. 1997.](#)
["Home page." Cluster Munition Coalition. Feb. 2010.](#)
["Home page." International Campaign to Ban Landmines. May 2009.](#)
["Jody Williams." Answers.com. 2010.](#)
["Jody Williams." Wikipedia. 13 Jan. 2010.](#)
["Jody Williams, Nobel Laureate for Peace \(1997\)." International Campaign to Ban Landmines. May 2009.](#)
["Jody Williams: 1997 Nobel Peace Prize." Peacejam. 2008.](#)
["Landmines." Human Rights Watch. 1 March 2010.](#)
["Landmines: A Deadly Inheritance." UNICEF. 10 Sept. 2000.](#)
["Landmine Facts and Figures." BBC News. 31 July 1998.](#)
["Laying Landmines to Rest?" Integrated Regional Information Networks. 23 Jan. 2010.](#)
["Ninth Meeting of State Parties Eyes Mine Ban Treaty Deadline." NewsAhead. 24 Nov. 2008.](#)
["The Nobel Peace Prize 1997." Nobelprize. 1997.](#)
[Williams, Jody. "The International Campaign to Ban Landmines – A Model for Disarmament Initiatives?" NobelPrize.org. 3 Sept. 1999.](#)
[Williams, Jody. "United States' Shameful Land Mine Policy." International Campaign to Ban Landmines. 12 Dec. 2009.](#)

کتاب ها

Williams, Jody, Stephen D. Goose, and Mary Wareham. Banning Landmines: Disarmament, Citizen [Diplomacy](#), and Human Security. Plymouth: Rowman & Littlefield, 2008.

ویدیوها

["Jody Williams on the Necessity of Activism." YouTube. 8 Jan. 2008.](#)
Williams, Jody, perf. Nobility. [Lighting](#) Entertainment, 2006. Film.

^[1]["Landmine Facts and Figures." BBC News. 31 July 1998.](#)

^[2][Ibid.; "Landmines: A Deadly Inheritance." UNICEF. 10 Sept. 2000.](#)

^[3]["Jody Williams: 1997 Nobel Peace Prize." Peacejam. 2008.](#)

- ^[4][Text from the Congressional Record. C-SPAN. 1993.](#)
- ^[5][Williams, Jody. "The International Campaign to Ban Landmines – A Model for Disarmament Initiatives?" NobelPrize.org. 3 Sept. 1999.](#)
- ^[6]["Home page." International Campaign to Ban Landmines. May 2009.](#)
- ^[7]["Laying Landmines to Rest?" Integrated Regional Information Networks. 23 Jan. 2010.](#)
- ^[8]["Home page." International Campaign to Ban Landmines. May 2009.](#)
- ^[9]["It Started with Just Three People Sitting in a Room." GlobalPact. 27 Feb. 2008.](#)
- ^[10]["Jody Williams: 1997 Nobel Peace Prize." Peacejam. 2008.](#)
- ^[11][Ibid.](#)
- ^[12][Williams, Jody. "The International Campaign to Ban Landmines – A Model for Disarmament Initiatives?" NobelPrize.org. 3 Sept. 1999.](#)
- ^[13][Goldberg, Carey. "Peace Prize Goes to Land-Mine Opponents." The New York Times. 11 Oct. 1997.](#)
- ^[14]["Chronology." International Campaign to Ban Landmines. May 2004.](#)
- ^[15]["Laying Landmines to Rest?" Integrated Regional Information Networks. 23 Jan. 2010.; "Ninth Meeting of State Parties Eyes Mine Ban Treaty Deadline." NewsAhead. 24 Nov. 2008.](#)
- ^[16]["US Reacts to Civil Society Outcry on Landmine Treaty Policy." International Campaign to Ban Landmines. 2 Dec. 2009.](#)
- ^[17]["Jody Williams, Nobel Laureate for Peace \(1997\)." International Campaign to Ban Landmines. May 2009.](#)
- ^[18][Williams, Jody. "The International Campaign to Ban Landmines – A Model for Disarmament Initiatives?" NobelPrize.org. 3 Sept. 1999.](#)
- ^[19][Ibid.](#)
- ^[20][Ibid.](#)
- ^[21][Baldauf, Scott. "Nobel Laureate's Long Trip from Vermont Farm to Fame." Christian Science Monitor. 14 Oct. 1997.](#)